

Mogens Glistrups tale i Folketinget

Taler

Mogens Glistrup
Formand for
Fremskridtspartiet

Dato

18. oktober 1978

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Omstændigheder

Tale ved behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Efterløn).

Det er blålyslivsløgnfatamorgana at foregøgle befolkningen, at dette forslag vil reducere antallet af arbejdsløse her i landet med blot så meget som en enkelt person. Forholdet er det, at man her kommer og fortæller, at når nu der er én på 63 år, der trækker sig tilbage fra sin arbejdsplads med efterløn, ja, så kan man i stedet for ansætte én på 23 år eller én på 27 år, og så har man en arbejdsløse mindre. Men sådan er de samfundsøkonomiske naturlove ikke. Når man fra staten skal udbetale denne efterløn på 70.000 kr., eller hvor meget det nu bliver, til en person, som ikke udfører noget arbejde for disse penge, så kan man ikke gribe disse midler ud af den blå luft, så må man opkræve dem et eller andet sted, og før eller senere når man til, at det er produktionen, de må opkræves af. Jeg har set, at ministeren til en vis grad har ønsket at finansiere ordningen ved det frimærkekassesystem, som man brugte i forbindelse med vejfonden tidligere. Det er fuldstændig afsindigt tåbelig, når det drejer sig om finansiering af sociale udgifter, som der tale om her. Med andre ord: ministeren lægger det direkte over på produktionen. Dermed forsvinder konkurrenceevnen. Dermed må der afskediges nogle mennesker ekstra de steder, hvor man ikke kan konkurrere mere, fordi man får disse ekstrabyrder lagt ud. Hver gang der går 1.000 på efterløn, kan vi regne med, at antallet af arbejdsløse kommer til at stige med 1.200 mennesker. Af de 1.200 mennesker kan måske 700-800 komme ind i stedet for de 1.000, der gik på efterløn; der er jo nogle pladser, der bliver nedlagt o. lign. Det vil med andre ord sige, at vi kan regne med, at for hver 1.000 efterlønsmodtagere, der bliver, så øges arbejdsløshedstallet med et sted mellem 300 og 400 mennesker. Sådan er nu engang de økonomiske naturlove så kan arbejdsministeren nok så mange gange have læst økonomi på Århus universitet, det er ikke Århus historier, vi skal lovgive efter, men de reelle forhold.

Da forslaget vil forøge arbejdsløsheden, stemmer fremskridtspartiet imod, for fremskridtspartiet er også her et socialt ansvarligt parti, der kæmper for, at arbejdsløsheden skal formindskes, og går imod forslag, der forøger arbejdsløsheden.

Men når vi så går videre og spørger om den almindelige tanke, der ligger bagved, nemlig at udvikle pensionssystemet – her altså førpensionerne – så er fremskridtspartiet i allerhøjeste grad positivt. Det er ganske åbenbart, at når vi har fået løst de problemer, som de sidste 18 års dårlige styre har påført dette land med udlandsgæld osv., så skal vi have nogle mægtige udviklingslinjer inden for pensionssystemet, både med førpension og udvikling af de almindelige pensioner, det borger EDB-systemer og andre automationsudviklinger og mange andre gode tekniske udviklinger for. Vi kan forbedre pensionssystemet, og derfor er der i forbindelse med dette lille eksperiment, som arbejdsministeren nu opvarter med, al mulig grund til, at vi søger at skaffe os erfaringer, så vi, når vi får råd til virkelig at udbygge vort pensionssystem, kan gøre det bedst muligt. Derfor skal vi selvfølgelig takke alle, der kommer med bidrag til debatten, også de af fru Inge Fischer Møller nu så forkætrede læger. Der må være al mulig grund til, at vi i arbejdet med denne sag virkelig får frem: hvad er det, der er skrevet i Ugeskrift for Læger, og hvad er arbejdsministerens kommentarer dertil? Jeg går ud fra, at arbejdsministeren allerede har Ugeskrift for Læger på bladholdskontoen i ministeriet med det svulmende budget, dette ministerium har, sådan at han umiddelbart kan komme med sine kommentarer dertil, så vi sagligt og roligt kan se på, hvad vi kan drage ud af gode ting derfra. Tæl kun de lyse timer, ikke blot når det er sommertid, vi taler om, men også under dette punkt på dagsordenen. Lad os dog se at få de positive ting frem, så vi kan lave så godt et pensionssystem som muligt.

Det bedst mulige pensionssystem er, for så vidt angår det ene hovedafsnit – den ene hovedhalvdel af det, som vi taler om her, nemlig førpensionssystemet – at førpension er knyttet til, at folk er nedslidt, og at de, når de er nedslidt, kan få hjælp. De skal have pensioner. Det skal ikke være sådan, som arbejdsministeren foreslår, at de skal have været medlem af en eller anden forening, der har givet et bidrag til socialministeriet i 5 år, og kun, hvis man har været medlem af en sådan

forening, kan man få denne førtidshjælp, ellers kan man ikke få det. Det kan ikke være meningen, at vi skal lovgive på førpensionsområdet efter de synsvinkler, som arbejdsministeren her lægger frem for os. Det skal ikke være en tak for bidrag til den socialdemokratiske partikasse, men det skal være udtryk for, at vi hjælper befolkningen, også dem, der efter arbejdsministerens mening er så mindreværdige, at de sætter kryds nederst på stemmesedlen og ikke øverst på stemmesedlen. Derfor er ministerens forslag et dårligt forslag også på dette punkt.

Det er også forkert at knytte førpensionen til, at man fysisk er fyldt 60 år. En mand på 58 eller 69 år eller 53 år eller 23 år kan være lige så nedslidt som en mand på 62 år eller 64 år eller 65 år. Derfor er aldersgrænsen i dette forslag også en meget, meget dårlig ting.

Lovforslaget kan meget vel komme til at virke på følgende måde: Der går rundt omkring på danske arbejdspladser adskillige mennesker, som har været ansat på de pågældende arbejdspladser i 30-40 år, og de går og bilder sig selv ind, at de faktisk stadig gør vældig god gavn, de er erfarne mennesker, de hygger sig. Folk er glade for gamle Thomsen dernede på lageret, eller hvem der nu er tale om, og det giver faktisk gamle Thomsen indhold i sin tilværelse, at han får madpakken med hjemmefra om morgenen, han er på arbejdspladsen disse 8-9 timer om dagen, og så kommer han hjem; fru Thomsen er fri for ham i disse 8-9 timer, og det fungerer alt sammen til alles tilfredshed. Men gennemføres dette forslag, så bliver hr. Thomsen den 2. januar, når han er kommet sig af sin nytårsbrandert, stillet over for, at lagerlederen står derude og siger: Thomsen, nu kan du ikke være her mere, for nu kan du jo i medfør af efterlønsloven få 70.000 kr., eller hvor meget der nu bliver tale om, og derfor er det herut med dig. Vi slår mange Thomsener ihjel med dette forslag, ved at de på den måde bliver smidt ud. Der bliver ikke i stedet for ansat nogen ny på den pågældende arbejdsplads, for situationen er simpelthen den, at Thomsen faktisk ikke har været nogen strengt nødvendig hjælp, men alle har hygget sig, alle har været glade, indtil denne geskæftige arbejdsminister altså nu kommer og simpelt hen dræber livslykken på det område, som han har dræbt livslykken på så mange andre områder igennem hele sin karriere.

Det er et af de umådelig mange svage punkter i dette livsfjerne og dårlige lovsjuskforslag, som man har udformet oppe på de ministerielle kontorer som et udpræget skrivebordsprodukt. Også på det punkt er det drønende asocialt.

Som jeg strejfede i anden forbindelse tidligere, vil forslaget komme til at indebære, at man nu, fordi man tilfældigvis har dette forslag, forhøjer arbejdsgiverafgiften. Man siger altså til en bestemt gruppe skatteydere: nu skal I betale noget mere til dækning af lige præcis disse specielle udgifter. Det er noget af det, der har forpestet hele vores finanslovgivning ned igennem årene, at man har fundet på det bondesnu argument, at der skal være bestemte forbindelser mellem statens indtægter og statens udgifter. Det er et princip, som der er al mulig grund til at advare kraftigt imod. Det vil føre til uønskede finanspolitiske virkninger at køre efter dette system. Hvis man mener, at staten skal udrede en bestemt førpension, som dette forslag er udtryk for, så skal staten selvfølgelig gøre det af sine almindelige indtægter.

Man kan mene, at vi skal have større socialafgifter her i landet, og det kan der da godt være gode grunde til, specielt efter at vi er kommet ind i EF – hvad jeg dog ikke vil beskyldte arbejdsministeren for, han har nok på sit synderegister. Efter at vi er kommet ind i EF, kan der være rimelige grunde til, at vi får lidt højere socialafgifter – for at være mere i overensstemmelse med, hvordan man nu engang rent faktisk har indrettet arbejdsvilkårene i Frankrig og mange andre steder – og til gengæld kræver lidt mindre ind via de almindelige skatter, men det er skrupforkert og drønende farligt at gøre, som man gør med dette forslag, nemlig at kæde en statsindtægt og en statsudgift sammen, for de har ikke noget som helst med hinanden at gøre, og det vil meget, meget vel kunne føre til, at vi kommer ud på vildspor.

Som man vil kunne forstå, er det bestemt ikke således, at vi i fremskridtspartiet synes, at dette forslag er et godt forslag, men det er en god idé at forbedre pensionsvilkårene her i landet. Bedre held næste gang, hr. arbejdsminister!

Kilde

www.folketingstidende.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Folketingstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mogens-glistrups-tale-i-folketinget>